

Regjeringen ikke de andre, saa ere de andre Intet værd for Regjeringen, saa kan Regjeringen ikke tillægge Resten anden Betydning end den, der altid maa søges i saa ndforlige Diskussioner som de, der ere blevne førte her i de foregaaende Dage: de ville i saa Fald være et Materiale, hvoraf Regjeringen i Fremtiden, naar denne Sag igjen kommer paa Bane, kan være besejlet til at udlede Slutninger om, hvorledes da den Lov, der endelig kommer til at ophæve Loldgrændsen ved Eideren, skal være affattet. De Herrer sige paa den næste Side, at Muligheden af denne Lovs Udførelse er usklar; ogsaa dette, tilstaaer jeg, forekommer mig ikke at være nogen grundet Indvending. Det er fra Regjeringens Side bestemt nok udtalt, og jeg skal tillade mig at gjentage det, at der aldrig i de mange Aar, denne Sag har staaet paa, har været noget gunstigere Tidspunkt end netop det nuværende til at gennemføre den; hvorledes kan man, med denne Udtalelse fra Regjeringen, som man dog maa tiltroe saa megen Indsigt i Forholdene, at man i denne Henseende maa lægge nogen Vægt paa dens Udtalelse, sige, at Udførelsens Mulighed kun er usklar? Jeg indseer virkelig ikke, og det er heller ikke udtalt af det ærede Udvalg, hvad der skulde kunne bevirke denne Umulighed; hvad Andet skulde kunne bevirke den end det, at Hs. Majestæts Regjering ikke kan komme overeens med Rigsdagen derom? Ja, det er vist, der hører til Sagens fuldstændige Gjennemførelse, til en fuldstændig Enhed i Monarchiet, at Rigsdagen for Kongeriget Danmark bliver enig med Kongen om den Lov, som for Danmark er fornøden, men andre Banffeligheder for Udførelsen seer jeg ikke, naar man ikke atter her vil sigte til de admiz-

nistrative Banffeligheder, om hvilke Regjeringen har erklæret, at de kunne være store, men at de ingenlunde ere større, end at Regjeringen kan overvinde dem, og dem er man altsaa ikke berettiget til at oversføre paa Umulighedernes Gebeet. De Herrer sige følgende stærke Ord til, at de „naturlige Følger maae vække Frygt, saavel for vor Selvstændighed, som for vor Frihed“. Jeg tilstaaer, at det er meget betydningsfulde Ord, og jeg kunde have ønsket, at disse Ord vare blevne nærmere udviklede, enten i selve Udvalgets Betænkning eller af den ærede Ordfører; men, uagtet den ærede Ordfører idag har gjentaget dem, forekommer det mig dog ikke, at han har været heldig i at levere noget Beviis i den Henseende. Jeg indseer ikke, hvorledes denne Lov i mindste Maade kan indskrænke vor Selvstændighed, og endnu mindre, hvorledes den kan indskrænke vor Frihed. Jeg har oplyst — og jeg haaber dog, at det denne Gang er lykkes mig at gjøre mig forstaaelig —, at Alt, hvad Rigsdagen kommer til at fraskrive sig ved denne Lovs Antagelse, ikke er Andet eller Mere, end den har fraskrevet sig ved Loven af 22de Decbr. 1850. Ved den sidstnævnte Lov har Rigsdagen ikke forpligtet sig til Andet, end at tage Hensyn til den Loldforbindelse, som dengang er indgaaet med en anden Statsdeel, og den eneste Forskjel, som der er med Hensyn til den foreliggende Lov, er den, at der komme to Statsdele, istedetfor at der før kun var een, men i alt Øvrigt var Forholdet det samme. Rigsdagens Selvstændighed vil altsaa aldeles ikke blive indskrænket ved nærværende Forslag. Og nu vor Frihed! Skulde virkelig denne Lovs Antagelse være farlig for vor Frihed? (Ja!).